

Arrest

nr. 108 890 van 2 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat K. TERMONIA en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent geboren in het jaar 1368 (Afghaanse kalender, 1989) in het dorp Karjena in het district Tagab van de provincie Kapisa. U volgde Koranlessen en werkte in de levensmiddelenwinkel van uw familie. Uw vader verkocht alcohol onder de toonbank.

In de herfst of winter van 1386 (2007) meldden twee talibs uw vader dat de verkoop van alcohol tegen de islam is. Indien uw vader zijn alcoholverkoop niet stopzette, zou hij de gevolgen moeten dragen, zo werd hem gezegd. Ondanks het dreigement zette uw vader zijn illegale handel verder. Elf dagen later werd hij gedood. Naar aanleiding van de moord op uw vader diende u een klacht in bij het districtshuis.

In de maanden qaus of aqrab 1386 (23 oktober – 21 december 2007) vond er een operatie plaats tegen de Taliban. Drie dagen later kreeg u een schrijven van de Taliban waarin u beschuldigd werd van het doorgeven aan de overheid van informatie die leidde tot de bewuste aanval. Er werd u gemeld dat u niet in Tagab kon blijven; indien ze u zouden vinden zou u gedood worden. Twee dagen later, in de maand djedi 1386 (22 december 2007 – 20 januari 2008), verliet u uw dorp.

Na een verblijf van zo'n vijf jaar in Griekenland kwam u op 30 oktober 2012 in België aan, waar u zich de volgende dag vluchteling verklaarde.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een taskara en een brief neer.

B. Motivering

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afgaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Op basis van uw verklaringen dient evenwel te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de Taliban (CGVS p.5). Uw vrees voor de Taliban baseert u op de vervolging die u en uw vader kenden in Afghanistan vanwege de Taliban. Aan deze vervolgingsfeiten kan evenwel geen geloof worden gehecht.

Meerdere onaannemelijkheden verhinderen immers dat er aan het wedervaren van u en uw vader met de Taliban geloof kan worden gehecht. Zo is het weinig geloofwaardig dat uw vader werkelijk alcohol verkocht en bleef verkopen. U schetst een beeld dat de Taliban de jaren voor uw vertrek veel macht hadden in Tagab en ze 's nachts zelfs de alleenheersers waren in het gebied (CGVS p.5). Ondanks deze machtspositie van de Taliban en de duidelijke dreigementen die ze aan uw vaders adres uitten, stopte uw vader niet met de verkoop van alcohol. U brengt als verklaring voor het gedrag van uw vader aan dat hij dacht dat ze niet zouden komen, en als ze toch zouden komen zou hij zeggen dat hij gestopt was. Bovendien dacht uw vader dat "het niet ernstig was", zo zegt u (CGVS p.6). Gezien uw verklaring dat de Taliban overal over spionnen beschikt in Tagab, gezien uw verklaring dat ze degelijk geïnformeerd waren over de alcoholverkoop van uw vader daar ze het codewoord kenden en gezien het alom bekende belang dat de Taliban hecht aan het naleven van de islamitische leefregels, is het gedrag van uw vader erg bevreemdend. Dat uw vader zijn alcoholverkoop verder zette omdat hij dacht dat de hele kwestie niet ernstig was of dat de Taliban er onvoldoende belang aan zouden hechten, staat dermate haaks op de door u geschetste context dat het de aannemelijkheid van uw relaas sterk schaadt (CGVS p.5,6,7).

Net zo min als het gedrag van uw vader in zijn confrontatie met de Taliban slaagt u erin het uwe aannemelijk te maken. U vertelt immers dat u op de moord op uw vader reageerde door een klacht in te dienen in het districtshuis. Tegelijkertijd beweert u dat u zich na de dood van uw vader verborgen hield omdat u wist welke gevolgen verbonden zijn aan het indienen van een klacht. Iedereen weet dat je problemen zult krijgen als je klaagt, voegt u er aan toe. Als je problemen voor die mensen wilt creëren, is het zeker dat je zelf ook problemen zult hebben, besluit u (CGVS p.9). Als reden voor uw klacht bij het districtshuis, waarvan u weet dat ze u problemen zal bezorgen met de Taliban, geeft u op dat u wraak wilde nemen voor uw vader. U maakt uw stelling echter allerminst aannemelijk. U stelde immers dat de overheid geen werkelijke macht heeft in Tagab, bovendien kon u in het geheel geen specifieke informatie geven aan de overheid over de moordenaars van uw vader en verzweeg u zelfs de reden van het Talibanoptreden (CGVS p.5,6-7,9). Gezien de macht van de Taliban en de sterke aanwezigheid van hun spionnen, waarvan u getuigt, valt het niet te begrijpen waarom u de volgens u gegarandeerde reactie van de Taliban riskeert door een klacht in te dienen bij de lokale overheid die niet bij machte is op te treden tegen de moordenaars en kan en wil u bovendien niet de benodigde informatie voor een optreden geven.

Daarnaast beweert u foutief dat het districtshoofd toen u uw klacht in het districtshuis indiende Eng Ghulam Farooq was. In werkelijkheid was Mullah of Maulawi Massood destijds het districtshoofd, zoals blijkt uit informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd (CGVS p.2,6,7,10).

Ook lopen uw verklaringen uiteen over de stappen die de politie naar aanleiding van uw klacht zette. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat de politie een onderzoek opende terwijl u deze uitspraak op het Commissariaat-generaal volledig ontkent. Ook beweert u bij de Dienst Vreemdelingen: "De politie opende een onderzoek en een paar dagen later viel de politie binnen bij de Taliban", terwijl u op het Commissariaat-generaal beweert dat het Afgaanse en het Franse leger de

operatie uitvoerden. Geconfronteerd met uw eerdere uitspraken stelt u luchtig dat men politie en het leger in Afghanistan hetzelfde noemt. Als u erop gewezen wordt dat er een duidelijk verschil tussen beide is, antwoordt u lachend dat u het verschil kent (CGVS Vragenlijst p.4; CGVS p.7,10). Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat u een cruciaal deel van uw asielaanvraag, namelijk de gebeurtenissen na de beweerdde dood van uw vader, niet aannemelijk kan voorstellen.

Tevens dienen er nog andere eigenaardigheden opgemerkt te worden die het geloof in uw asielmotieven verder ondermijnen. Zo is het merkwaardig dat de Taliban u schriftelijk inlichtte over hun voornemen u te doden en u daarbij waarschuwen dat u niet in Tagab kan verblijven. Indien de Taliban u daadwerkelijk dood wenst, is het minstens vreemd te noemen dat ze u hiervan schriftelijk op de hoogte brengen en u aanraden Tagab te verlaten. Dat het voornemen van de Taliban dermate haaks staat op het resultaat dat ze bereiken door u in te lichten, doet vele vragen rijzen bij de authenticiteit van de neergelegde brief (CGVS p.8,9).

Ook uw verklaringen over de wijze waarop uw reis naar Europa geregeld werd kunnen niet overtuigen. U vertelt dat u slechts twee dagen na ontvangst van de brief uw reis aanvatte. Hoe uw oom uw reis op zo'n korte tijd kon regelen, weet u niet. De oorsprong van de 7000 dollar (u heeft er geen idee van hoeveel Afghani het is) die voor uw reis betaald werd, is u evenmin bekend. U oppert dat er mogelijks een deel van vaders geld aangewend werd of dat het misschien wel al het geld van vader was (CGVS p.8). Daar u destijds, volgens uw verklaringen, achttien jaar oud en de oudste zoon van het gezin was, zou u beter op de hoogte mogen zijn van de wijze waarop uw vlucht geregeld werd.

Tenslotte blijkt uw nood aan internationale bescherming niet uit uw verblijf in Europa voor u in België asiel aanvraagde. U verklaart dat u vijf jaar in Griekenland verbleef zonder er asiel aan te vragen en dat u Griekenland slechts verliet omdat de situatie voor migranten er verslechterde. U beweert dat u in Griekenland over een tijdelijke verblijfsvergunning beschikte, maar u kan niet zeggen op welke basis u deze kaart verkreeg. De bewuste kaart gooide u weg terwijl u uw paspoort in Griekenland achterliet, zo zegt u (CGVS p.4,5). Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Indien u niet over de mogelijkheid beschikte in Griekenland is het, indien u daadwerkelijk internationale bescherming nodig heeft, niet aannemelijk dat u vijf jaar in dit land verbleef alvorens naar België door te reizen om er zicht vluchteling te verklaren. Dat u daarentegen het verslechterde klimaat voor migranten in Griekenland afwachtte, is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielaanvraag, waarop u uw asielmotieven steunt. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofd een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Wat de algemene situatie in uw regio van herkomst betreft, dient het volgende te worden opgemerkt. U verklaarde uit de provincie Kapisa, district Tagab afkomstig te zijn. Echter, uit uw verklaringen blijkt dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan in de hoofdstad Kabul kunt vestigen. Immers, u bent een volwassen man. Volgens uw taskara was u zelfs reeds 23 jaar in 1384 (2005) en zou u dus meerdere jaren als volwassene in Afghanistan hebben doorgebracht (CGVS p.4,9). Eén van beide nationale talen is uw moedertaal en ook de andere nationale taal beheerst u een beetje (CGVS p.2). U heeft in Afghanistan een winkel uitgebaat (CGVS p.2). Deze werkervaring kan u zeker inzetten bij terugkeer naar Afghanistan. Bovendien heeft u uw zelfredzaamheid aangetoond door vijf jaar te wonen en werken in een u vreemd land dat volgens uw verklaringen niet bekend staat om zijn goede opvang voor migranten (CGVS p.9). Als enig beletsel voor uw vestiging in Kabul voert u aan dat de Taliban u overal zou kunnen vinden. Aan uw asielmotieven kan evenwel geen geloof worden gehecht zoals uit bovenstaande argumentatie blijkt (CGVS p.8). Uit uw verklaringen kan dan ook nergens worden opgemaakt dat Kabul in uw geval niet als een volwaardig verblijfsalternatief kan worden beschouwd.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers,

de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De neergelegde taskara kan slechts inroepen worden als bewijs voor uw identiteit zonder dat ze uw asielmotieven kan ondersteunen. Zoals hierboven opgemerkt staat de authenticiteit van de neergelegde brief sterk ter discussie. Documenten kunnen overigens slechts geloofwaardige verklaringen ondersteunen hetgeen, zoals hierboven aangetoond, geenszins het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 52 § 2, 57/6, 2de lid, 57/7bis, 57/7ter en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift twee nota's van de UNHCR betreffende de bewijslast in asielzaken.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is gezien (i) dit relaas meerdere onwaarschijnlijkheden bevat, meer bepaald is het niet geloofwaardig dat verzoekers vader de verkoop van alcohol verderzet ondanks bedreigingen van de taliban en is het weinig plausibel dat verzoeker na de moord op zijn vader een klacht indiende tegen de taliban wetende dat de overheid geen macht heeft in zijn streek en dit riskant voor zijn eigen veiligheid is (ii) verzoeker niet de correcte naam van de dienstdoende districtschef kende, (iii) verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal uiteenlopen voor wat betreft het gevolg dat de overheid aan zijn klacht gaf, (iv) het weinig aannemelijk is dat de taliban verzoeker schriftelijk op de hoogte brengen van hun voornemen om hem te doden, (v) verzoeker niet kan verklaren hoe zijn oom op 2 dagen 7000 dollar kon mobiliseren voor zijn plotse vlucht, en (vi) verzoeker vijf jaar in Griekenland verbleef zonder er asiel aan te vragen.

Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in deze motieven, die allen steun vinden in de stukken van het administratief dossier en deugdelijk zijn, te ontkrachten.

Zo meent verzoeker dat de volgehouden alcoholverkoop van zijn vader na doodsb bedreigingen van de taliban niet onlogisch was gezien hij die verkoop gewoon nodig had om zijn gezin te onderhouden. Deze stelling is een loze post-factumbewering die, gelet op de vaststelling dat verzoeker op bijzonder korte tijd probleemloos 7000 dollar kon genereren om zijn reis naar Europa te financieren, geenszins kan overtuigen.

Ook verzoekers reactie na de moord op zijn vader is niet aannemelijk. Verzoeker verklaarde immers dat hij zich verborgen hield na de dood van zijn vader omdat hij besepte welke gevolgen het indienen van een klacht voor hem zou hebben, hetgeen haaks staat op zijn betoog dat hij na de dood van zijn vader niet meer helder en logisch kon redeneren. Ook verklaarde verzoeker dat de overheid in zijn streek geen feitelijke macht heeft aangezien deze volledig in handen is van de taliban. Het is bijgevolg volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker gelet op deze context alsnog een klacht zou indienen tegen de taliban. Ten overvloede blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker in het geheel geen informatie kon geven over de moordenaars van zijn vader. Dat verzoeker bovendien verkeerdelijk dacht dat Ghulam Farooq districtshoofd was ondermijnt de geloofwaardigheid van het relaas verder. Ook van een analfabeet mag worden verwacht dat hij indien hij een klacht indient wel degelijk weet wie in zijn district aan het hoofd staat aangezien deze persoon onder meer instaat voor de veiligheid van zijn district.

Verzoeker legt voorts uiteenlopende verklaringen af over de stappen die de politie naar aanleiding van zijn klacht zette. Zo verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de politie een onderzoek opende terwijl hij deze uitspraak op het Commissariaat-generaal volledig ontkent. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat de politie een onderzoek opende en een paar dagen later bij de taliban binnenviel terwijl hij op het Commissariaat-generaal beweert dat het Afghaanse en het Franse leger de operatie uitvoerden. Dat verzoeker deze tegenstrijdige verklaringen eveneens aan zijn analfabetisme wijt overtuigt geenszins. Ook van een analfabeet mag verwacht

worden dat hij over cruciale elementen van zijn asielrelaas coherente verklaringen aflegt temeer nu verzoeker zelf aangaf dat hij wel degelijk het verschil tussen het leger en de politie kent.

Verzoeker betwist dat de door hem neergelegde dreigbrief onlogisch is en stelt dat de inhoud van de brief daarentegen strookt met de houding die van de taliban kan worden verwacht maar gaat voorbij aan de vaststelling dat stukken slechts bewijswaarde hebben voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is.

Dat verzoeker ten slotte vijf jaar in Griekenland verbleef zonder er ooit asiel aan te vragen ondermijnt de geloofwaardigheid en de ernst van zijn asielaanvraag op ernstige wijze. Van iemand die een gegronde vrees voor vervolging heeft mag immers verwacht worden dat hij/zij zo spoedig mogelijk en van zodra hij/zij hiertoe de mogelijkheid heeft, om internationale bescherming verzoekt.

Verzoeker komt niet verder dan het minimaliseren van de vaststellingen van de bestreden beslissing en het aanreiken van ongefundeerde post-factumverklaringen daaromtrent, doch slaagt er niet in deze te ontkrachten met objectieve argumenten die steun vinden in het administratief dossier. De betreffende vaststellingen uit de bestreden beslissing blijken allen uit de stukken van het administratief dossier en worden door verzoeker niet op afdoende wijze weerlegd. Op basis van de gezamenlijke draagkracht van de voormelde motieven kon de commissaris-generaal in redelijkheid tot de conclusie komen dat het asielrelaas ongeloofwaardig is en derhalve geen aanleiding kon geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin.

De bij het verzoekschrift gevoegde stukken, namelijk twee richtlijnen van UNHCR betreffende de bewijslast in asielzaken, vermogen dit evenmin, gezien deze richtlijnen bevestigen dat slechts aan een intern coherent en plausibel asielrelaas het voordeel van de twijfel kan worden toegekend, *quod non in casu*.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet oordeelde de commissaris-generaal dat er voor verzoeker een redelijk en veilig intern hervestigingsalternatief open staat in Kabul, waardoor er voor verzoeker geen nood is aan internationale bescherming. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Nu verzoeker voldoende zelfstandig en initiatiefrijk blijkt te zijn om naar Europa te reizen en er zich in een geheel vreemde gemeenschap te vestigen kon de commissaris-generaal met recht besluiten dat verzoeker derhalve in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet beschikt. Verzoeker brengt hiertegen in dat de taliban hem ook zullen achtervolgen in Kabul. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas vermag dit evenwel geen afbreuk te doen aan bovenvermelde conclusie.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER